

нацрт новог устава за који се сматрало да треба да буде слободоумнији од Устава од 1869. По разматрању овог уставног пројекта од стране Скупштине, она га је 22. децембра 1888. усвојила и обнародовала и то је био нови Устав Краљевине Србије. За овај Устав од 1888. се каже да је био један од најдемократскијих устава тог доба. Он је означио почетак нове политичке ере Србије, почетак њене парламентарне историје која је обиловала бурним политичким догађајима и превратима који су обогатили и светску историју парламентаризма. Иако је то био први устав парламентарне државе, идеја парламентаризма у Србији је ипак старија и везује се за први пад, одступање владе пред Народном скупштином 1874. али и раније за мисао Стојана Бошковића који је још 1860. величао енглески парламентаризам. Овај Устав је био тековина борбе демократских против бирократских снага и као такав је означио победу ових првих и пораз бирократског централизма и апсолутизма оличеног у једном ауторитативном владару. Он је означио победу Скупштине над краљем и захваљујући њему је Србија стекла услове да постане демократска и напредна држава. Устав је као победу демократских снага утврдио равноправни положај Народне скупштине у законодавству с краљем. То је био очигледан напредак у односу на Устав од 1869. где је владалац био претежнији законодавни чинилац у односу на Скупштину. У организацији државне власти, краљ и Народна скупштина су централни и највиши органи власти, с тим да краљ као носилац извршне власти учествује заједнички са Народном скупштином у вршењу законодавне власти. Право законодавне иницијативе је припадало краљу и Скупштини као равноправним законодавним чиниоцима тако да је за сваки закон потребан пристанак и једног и другог. Краљ потврђује и проглашава законе тако да ни један закон не важи док га не прогласи краљ, али с друге стране ни један закон се не може издати, укинути или променити без пристанка Народне скупштине. Поред законодавне власти, Народна скупштина је имала и пуну буџетску (финансијску) власт и право изгласавања како новог буџета, тако и продужавање важности старог. У духу усвојеног парламентаризма, Народна скупштина имала је и право постављања питања и интерпелација, право анкете, вођења истраге у изборним и административним питањима као и примања петиција, молби и жалби и др. Овај Устав је најдоследније спровео поделу власти и увео парламентаризам мада то директно не помиње. Елементи тог парламентаризма се виде из буџетског права Скупштине, њеног права да одбаци буџет али и установе интерпелације чиме Народна скупштина може да принуди владу и министре на оставку. Стуб овог новог парламентарног режима је чинила једнодомна Народна скупштина,